

E plină lumea de colecționari. Unii colecționează fluturi, timbre poștale, etichete de pe cutiile de chibrituri și țigarete, sticle cu vinuri și spirtoase, farfurii, fiere de călcat, insigne, monede etc.

Pasiunea colecționarilor a căpătat o rezonanță mondială. Iar filateliștii, numismații, bunăoară, au cluburile lor, convoacă fel de fel de întâlniri, conferințe speciale la care și demonstrează noile achiziții. Cluburile colecționarilor editează cărți, albume, reviste, postere cu descrierea detaliată a obiectului respectiv. Se știe, cu cât e mai rar și mai vechi obiectul, cu atât e mai prețios și mai scump. Sunt cunoscute cazuri când de dragul unui timbru poștal, a unei monede rare s-au comis infracțiuni, chiar și omoruri. Ei, dar asta-i altă poveste.

De la un timp încoace și pe Calistrat Linte îl chinuie gândurile să colecționeze și dânsul ceva. Dar ce anume? S-ar părea că această pasiune demult este depășită și nu mai are omul ce colecționa ca să uimească lumea din jur. S-a gândit Calistrat Linte, cât s-a gândit și, în cele din urmă, a decis să colecționeze cutii de conserve. Și dacă a hotărât, s-a și apucat de lucru. Pentru început a intrat într-o alimentară. Mămulică dragă, tejghele pline de conserve. Cutii mai mari și mai mici, conserve din pește, ciuperci, icre roșii și negre, legume și fructe, carne de porc și de vită, făinoase și lactate etc. Să tot privești la ele și să te gândești la pofta omului. Să le cumpere pe toate, nu i-ar ajunge nici salariul pe patru-cinci luni. Așa că bietul funcționar de stat a fost nevoit să cumpere doar vreo trei conserve din pește. Peștele-l va mânca, iar cutiile – la colecție. Chiar a doua zi le-a povestit colegilor de serviciu despre pasiunea sa, rugându-i că, dacă va cumpăra cineva vreo conservă, să nu arunce cutia la gunoi, dar să i-o aducă lui. Se poate și murdară, că de spălat nu-i mare lucru.

Și ce credeți? În scurt timp colecția a început a crește. Dar, vezi, cutia de conservă nu-i un timbru sau o monedă, ca să fie plasată într-un album obișnuit. Pentru cutii se cere și un spațiu respectiv, în dependență de volumul și numărul lor. Farfuriile și paharele din cristal din dulap au fost înlocuite cu cutiile de conserve colecționate, suvenirele ce împodobeau un alt dulap au cedat și ele locul cutiilor. Mai în scurt, pe dulapuri, pe polițele de sub ferestre, pe mese și noptiere – au apărut cutii. Vecinii de la bloc, colegii de serviciu, măturătorul din curte zilnic îi aduceau colecționarului Calistrat Linte fel de fel de cutii de conserve, de import și autohtone, mai mari și mai mici, pătrate, triunghiulare și rotunde.

Casa lui Calistrat Linte se transformă într-un muzeu adevărat de cutii de conserve. Televiziunea locală a dedicat și o emisiune specială colecției de cutii de conserve ale lui Calistrat Linte. Proprietatea colecționarului a atins așa un nivel, că locatarii orașului din respect față de dânsul cumpărau conserve ca să-l bucure pe Calistrat Linte cu vreo cutie mai nouă, mai proaspătă de care dânsul ar duce lipsă. Când pleca cineva peste hotare, nu se-ntorcea în țară fără vreo cutie din cele rare, mai exotice.

Numărul cutiilor de conserve crescuseră în casa lui Calistrat Linte ca ciupercile după ploaie. În dormitor, în odaia pentru copii, în sala pentru oaspeți, la bucătărie, la balcon și chiar în coridor doar cutii și cutii de conserve. Cei de acasă nu-și găseau astâmpăr din cauza colecției. Chiar au început a-și face probleme cu munții de cutii. Într-un timp mai să cheme medicul psihiatru de pe sector, să consulte colecționarul, poate s-o fi întâmplat ceva cu sănătatea lui.

– Ori noi, ori cutiile de conserve! îl avertiză pe scumpul soț și tătic al familiei cei de acasă.

Dar, până la urmă, omul se plictisește și se debarasează de cutiile de conserve. Să nu credeți că a hotărât să le arunce la lada de gunoi. Nici într-un caz, căci îi veni o nouă idee.

– N-am să le arunc, că n-am muncit în zadar. Am să le dăruiesc unui azil de bătrâni. Las' să admire și ei măcar cutiile.

Nu trecu nici o jumătate de an de studiu la Universitatea de Arte din Africa de Est, și compatriotul nostru Săndică Linte a fost observat, apreciat și lăudat nu numai de către rectorul universității, dar chiar de către conducerea de vârf a țării pentru arta interpretativă a dansului popular al masailor. Săndică a deprins repede secretele dansului aborigenilor masai și nu ceda nici prin mișcările de dans, nici prin gesticulațiile specifice ale băștinașilor și chiar prin țipetele, strigătele lor care erau caracteristice și în comunicarea lor orală. Dar și mai mult i-a fascinat pe edili universității și conducerea de vârf a țării dansul popular moldovenesc interpretat cu mare măiestrie de Săndică Linte. Dânsul chiar a organizat și un cerc de dansuri populare moldovenești fiind frecventat cu multă dragoste de către studenții africani.

La sărbătorile naționale ale țării dansurile noastre populare au fost aplaudate îndelung și susținute de țipetele și strigătele tradiționale ale aborigenilor. Însuși președintele Africii de Est, care este un mare animator al dansului popular și care dansează chiar și atunci când vorbește, s-a apropiat de compatriotul nostru Săndică Linte și i-a mulțumit pentru măiestria de care a dat dovadă. Drept recunoștință președintele l-a îmbrățișat și i-a propus să-și aleagă de la curtea sa orice femeie care-i place. Dacă dorește, poate să-și aleagă și mai multe, că țara lui are de unde.

Cu ocazia sărbătorilor de iarnă părinții lui Săndică Linte au primit o scrisoare de mulțumire din partea rectorului Universității de Arte din Africa de Est în care iubitul lor fecioraș era lăudat pentru purtare exemplară și succesele obținute atât la învățătură, cât și la deprinderea măiestriei dansului masailor.

– Ferice de copilul nostru, se pronunță Calistrat Linte asupra scrisorii citite, a ieșit în lumea mare ca să fie apreciat pentru cunoștințele sale.

– Mare lume ți-ai mai găsit și tu, Africa?! se oțări nevastă-sa Alevtina. Aș mai înțelege și eu dacă-ar învăța-n Franța, Austria, America, dar așa...

– Nu uita că primul transplant de inimă la om a fost făcut chiar în Africa de Sud, o combătu Calistrat Linte.

– Ei, și ce-o să iasă din el? Dansator! Mare profesie, că azi numai dansatori și muzicanți vezi pe la colțuri de stradă și intrări subterane cerșind de ale gurii, îl contrazise Alevtina. Se va întoarce și se va alătura lor, cerșetorilor. N-ați vrut să mă ascultați și iată cu ce ne-am ales.

– Nu te grăbi cu concluziile. Orișice profesie merită respect.

– N-ai cu cine vorbi... Pierd vorba-n zadar, se retrase soția-n dormitor.

Zilele trec și compatriotul nostru Săndică Linte-și continuă cu succes studiile la Universitatea de Arte din Africa de Est, deprinzând cu dibăcie dansul masailor și învățându-i și pe aborigenii masai dansul popular moldovenesc. Ansamblul de dansuri populare moldovenești de la Universitatea de Arte era de neîntrecut pe lângă celelalte forma-

țiuni artistice din țară, cucerind toți laurii la toate concursurile naționale de artă interpretativă. Iar conducătorului ansamblului pe lângă titlul de *Mare Maiestru al Dansului Popular* i-a fost conferit și un alt titlu onorific, de *Cetățean de onoare al țării*. Evident, că despre aceste succese erau informați și părinții lui Săndică Linte. O scrisoare de mulțumire a primit și directorul liceului în care a învățat Săndică Linte.

– Cred că acum n-o să te mai revolți și-o să fii mulțumită de succesele fiului nostru, își întrebă nevasta Calistrat Linte.

– Măi Calistrat, dacă pentru tine astea-s succese, apoi pentru mine e o durere, nu se lăsa soția Alevtina.

– Unde-i Africa și unde-i Moldovioara noastră, tu te-ai gândit la asta? În celălalt capăt al pământului.

– Nu-ți fă probleme, capătul pământului a fost ieri, când chiar și-n țara ta era-i străin, iar să te deplasezi într-o altă țară vecină tot vis era. Azi trăim alte vremuri, lumea e liberă să circule unde, când și cum își dorește, frontierele-i sunt deschise, iar internetul te face să comunici cu cine dorești și să discuți cu el pe-ndelete privind unul altuia în ochi, încearcă să-și calmeze soția Calistrat Linte.

– Povești de adormit copiii. Măine, Doamne ferește, de se-ntâmplă ceva cu noi, nu va avea cine-ți da o cană de apă.

– Fii liniștită, îl avem pe Petrică lângă noi, care-și face studiile la drept, după-cum ți-ai dorit.

– Nu se știe și-n capul lui ce se zămislește, că azi tinerii nu știu decât să plece peste hotare fie la învățătură, fie la lucru, replică enervată pe situația creată doamna Alevtina Linte.

– Totu-i temporar! Procesul de migrare și migrațiune totdeauna a existat. Se vor schimba timpurile și la noi. Și-apoi mâine, poimâine și Săndică al nostru trebuie să se-ntoarcă.

– Dacă nu-l vor îmblânzi africanele celea, că băieții, știi tu, repede cad pradă sentimentelor, vorbi Alevtina de parcă intuisese ceva.

Spre sfârșitul studiilor iubitul fecioraș Săndică Linte le trimise părinților o scrisorică în care-i anunța că președintele țării i-a oferit un loc de muncă pe lângă curtea sa, ca să-și învețe apropiații de pe lângă președinție măiestria dansului popular moldovenesc. Munca sa va fi remunerată-n galbeni de aur, și de locuit va avea unde, căci președintele i-a pus la dispoziția coregrafului Săndică Linte unul din palatele sale dotat cu toate cele necesare pentru un tânăr dornic de viață frumoasă și plăceri.

Și Ministerul Culturii din Țara Moldovei primi o scrisoare în care Ministerul Culturii al Africii de Est își exprimă cele mai frumoase sentimente față de dansul popular moldovenesc. Grație compatriotului nostru și datorită măiestriei dumisale popularitatea și economia țării lor a crescut considerabil. Dat fiind că Țara Moldovei se confruntă cu mari probleme economice, pentru a ridica dispoziția moldovenilor și dragostea față de viață, față de viitor, președintele Africii de Est va trimite un grup de aborigeni masai în

Țara Moldovei ca să-i învețe pe băștinașii noștri, pe compatrioții noștri dansul masailor, să se simte mai fericiți, mai dornici de viață, de viitor. Iar dragostea de viață, dragostea de viitor va contribui la ridicarea economiei țării, nivelului de trai al oamenilor. Și-atunci nimeni nu se va mai gândi să plece undeva, în altă țară în căutare de lucru, după un câștig de bani mai ușor. Moldovenii noștri se vor simți fericiți și tot vor dansa ca masaii din Africa de Est, imaginându-și viața și lumea lor de basm. Și vreau să confirm, că sunt cu toții astăzi fericiți. Ministerul de resort, cel al culturii, a căzut de acord cu propunerea colegilor omologi din Africa de Est și dat fiind faptul că altă grijă el nu are, întreaga activitate a ministerului de cultură este consacrată promovării dansului masailor. Guvernul Africii de Est, fiind generos față de țara noastră, ne-a trimis soli dansatori din toate colțurile plaiurilor africane. Astăzi băștinașii noștri au deprins foarte repede secretele dansului masailor și pot să-l danseze zi și noapte. Și ca să nu rămânem și noi datori, ne-am trimis compatrioții tot peste hotare – să-nvelească lumea și să-nvețe și alte popoare cum se dansează moldovenește. Și nu-i nici o problemă, că la alegerile prezidențiale compatrioții noștri votează prin țări străine, alegându-și președintele, iar masaii votează prin satele și orașele Țării Moldova ca să-și aleagă și președintele lor, al Africii de Est. Asta-i realitatea zilei. Așa se face o prietenie, un parteneriat artistic și politic. Principalul să le fie bine, iar dacă dansează și cântă înseamnă că li-i bine. Și la urma urmei, ce le-a mai rămas să facă?

Conform planului de activitate, Ministerul industriei uşoare a lansat un concurs literar de poezie între organizațiile subordonate lui. Regulamentul prevedea participarea benevolă la concurs a persoanelor dotate cu acest har. Indiferent de vârstă, naționalitate, sex, apartenență politică și religioasă toți participanții vor fi egali în fața juriului și-și pot prezenta creațiile sale literare, fără nici o teamă.

– Domnule Calistrat Linte, se adresă prietenește directorul minifabricii, sunt convins că veți participa și nu măndoiesc că veți obține și un loc de frunte. Știm cu toții că scrieți versuri și chiar și sunteți pe cale de a scoate o carte.

– Mai sunt alde mine, dar, recunosc, eu compun versuri bune și demne de publicat.

– Știm. De aceea vă rog să-i ajutați și pe alți colegi de la minifabrica noastră. Să nu roșim în fața celorlalți.

– Cu plăcere, dar concursul este închis, secret, cu un

– Vă mulțumesc pentru înțelegere. Ași dori ca din organizația noastră să participe la concurs mai mulți. La revelion ați văzut, mai toți îi ziceau tosturi în versuri. Ar fi bine, ca și la concurs să fie apreciate talentele noastre, își manifestă dorința directorul. Atunci ministerul ne va privi cu alți ochi.

Timp de o lună doritorii de a participa la concurs au ticluit creații literare. Calistrat Linte n-a avut cui acorda asistență literară, spre bucuria lui nimeni n-a manifestat o asemenea dorință. Fiecare și-a trimis creația literară în măsura harului său creativ.

Un juriu special, compus din reprezentanții ministerului, sindicatului de ramură și câțiva scriitori profesioniști, pe parcursul a zece zile, au tot citit poezii și le-a apreciat la justa lor valoare.

Cu mențiune a fost apreciată poezia „Pantalonii” semnată cu motoul *Strângeți cureaua*.

După moda de șoșoni,
Noi vă coasem pantaloni –
Să-i purtați cu toți voioși,
Să vă fie norocoși.
Zi și noapte noi muncim
Ca stimați de toți să fim,
Căci fiind în pantaloni
Vă simțiți cu toți baroni.

Premiul trei juriul a găsit de cuviință să-l acorde autorului poemului „Șefii” cu motoul *Totu-i temporar*.

Conduși suntem noi la uzină
De șefi și șefuleți-duzină.
Ei se plimbă în mașină
Nu pe jos, ca pe colină.
Șefii noștri au de toate:
Și salarii, și palate.

Noi trăim de azi pe mâne,
Dar sperăm, va fi și bine.
Nu mă plâng nici eu pe șef –
N-are rost și n-am nici chef.
Chiar de-i greu, dar mai lucrez,
Până mă pensionezez.

Locul doi i-a revenit poeziei „Țara noastră”, semnată c-un moto ce-a stârnit rumoare în rândurile membrilor juriului. Sună foarte inspirat: *Care?*

Iată un fragment din poezia respectivă:

De la mic și pân' la mare
Au plecat peste hotare,
Ei muncesc să facă bani,
Fără ei suntem orfani.
Satele ne-ar fi pustii,
De n-ar fi bătrânii vii.

Autorii creațiilor literare au dedicat versuri țării, plaiului natal, părinților, iubitei și, evident, colegilor de muncă. Juriul a ținut cont de toate, stimulând fiecare creație fie c-un premiu special, fie c-o mențiune. Este primul concurs literar și trebuie să servească drept imbold pentru viitor.

O impresie plăcută pentru juriu a lăsat poezia „Nasturii”, semnată cu motoul *Năsturel*.

Nasturii ne sunt cunună,
Căci muncim cu toții strună,
Cât am fi noi de vioi,
Fără ei rămânem goi.

Acest catren a luat premiul întâi.

Când s-au deschis plicurile cu motourile, semnate au fost deconspirați și autorii poeziilor. S-a bucurat nespuse colectivul minifabricii de confecționare a nasturilor, când a aflat că primele trei premii le-au înhățat chiar colegii lor. Iată și numele laureaților: Paraschița Tăvăluc, autoarea poemului „Șefii”, Alecu Pojar cu poezia „Țara noastră” și, cum și era de așteptat, Calistrat Linte, maestru al versului liric și satiric, cu catrenul „Nasturii”.

Directorul minifabricii de confecționare a nasturilor a ținut și el să aprecieze laureații, oferindu-le câte-un premiu în mărimea unui salariu lunar.

– Să mai zică cineva că noi știm a face numai nasturi! Îi spuse mândru directorul inginerului-șef Calistrat Linte. Toți trei laureați să fie de la fabrica noastră. Nemaipomenit! Eu cred că-i timpul să organizați un cenaclu literar în colectivul nostru. Să descoperiți noi talente și să le promovați în marea literatură universală. Să ne știe toată lumea! Unii vor confecționa nasturi, alții vor dedica poezii frunțașilor muncii, iar fiecare model de nasturi va fi însoțit de-un catren care-l va captiva pe cumpărător și va face să-și dorească doar producția noastră. Vom îmbina munca îndrăgită cu creația. Talentele, domnule Calistrat Linte, trebuie descoperite. Apropo, am și eu niște poezii. Poate le citiți și-mi spuneți dacă merită să le dau glas în fața consoartei.